

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkýň **1/ H. K.**, bývajúcej v T. a **2/ B. K.**, bývajúcej T., zastúpených advokátom JUDr. Martinom Bartkom a advokátkou JUDr. Silviou Bartkovou, oboch so sídlom advokátskej kancelárie v Trenčíne, Piaristická č. 6667, proti žalovaným **1/ J. H.** a **2/ L. H.**, obom bývajúcim v D., zastúpených JUDr. Ing. Vierou Kolačanskou, advokátkou so sídlom advokátskej kancelárie v Trenčíne, Nám. sv. Anny č. 7269/20A, o **určenie vlastníckeho práva**, vedenej na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. 19 C 204/2010, o dovolaní žalobkýň proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 26. apríla 2012 sp. zn. 19 Co 65/2012 takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Krajský súd v Trenčíne (ďalej len „odvolací súd“) označeným rozsudkom potvrdil rozsudok Okresného súdu Trenčín (ďalej len „súd prvého stupňa“) z 8. decembra 2011 č. k. 19 C 204/2010-96, ktorým bola zamietnutá žaloba o určenie, že žalobkyňa 1/ je spoluvlastníčkou nehnuteľností zapísaných v katastri nehnuteľností pre kat. úz. K. na liste vlastníctva č. X. ako pozemok parcela registra „C“ č. X. – záhrada vo výmere 765 m² a pozemok parcela registra „C“ č. X. – ostatné plochy vo výmere 101 m² a to v jednej šestine spoluvlastníckeho podielu, a že právny predchodca žalobkýň R. K., zomrelý X., bol ku dňu svojej smrti spoluvlastníkom tých istých nehnuteľností v jednej tretine plus v jednej šestine spoluvlastníckeho podielu, resp. že do dedičstva po ňom patria tieto spoluvlastnícke podiely. Potvrdenie prvostupňového rozsudku vo veci samej odôvodnil správnosťou procesného postupu súdu prvého stupňa ako aj správnosťou jeho skutkových a právnych záverov.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podali dovolanie žalobkyne. Žiadali, aby dovolací súd rozsudky oboch súdov zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Dovolanie odôvodnili vadou konania spočívajúcou v odňatí ich možnosti konať pred súdom. K tejto vade malo dôjsť tým, že nebolo vykonané nimi navrhnuté znalecké dokazovanie na zistenie pravosti podpisu žalobkyne 1/ a jej nebohého manžela na kúpnej zmluve z 5.12.1990, ktorou mali nehnuteľnosti nadobudnúť žalovaní, a že rozsudky neboli dostatočne odôvodnené, keďže bližšie neuvádzajú, akým spôsobom mali žalovaní splniť podmienky pre vydržanie, ak by vedeli že žalobkyňa 1/ a jej manžel zmluvu nepodpísali.

Žalovaní vo vyjadrení k podanému dovolaniu uviedli, že k podpisu kúpnej zmluvy a k jej registrácii došlo v roku 1991, že manžel žalobkyne 1/ zomrel X., t. j. 17 rokov po podpise zmluvy, a že počas tejto doby nedošlo k žiadnemu úkonu žalobkyne 1/ a jej manžela, ktorý by spochybňoval ich vlastníctvo a užívanie predmetných nehnuteľností. Žiadali preto dovolanie ako nedôvodné zamietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) skúmal predovšetkým prípustnosť dovolania a dospel k záveru, že smeruje proti takému rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné, preto ho treba odmietnuť.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.). Podmienky prípustnosti dovolania proti rozsudku odvolacieho súdu sú upravené v ustanoveniach § 237 a 238 O.s.p.

Prípustnosť dovolania v predmetnej veci podľa § 238 O.s.p. neprichádza do úvahy. Nejde totiž o zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu vo veci samej, ani o rozsudok, v ktorom by sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci, pretože dovolací súd v tejto veci ešte nerozhodoval. Rovnako nejde o potvrdzujúci rozsudok, vo výroku ktorého by odvolací súd vyslovil prípustnosť dovolania, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu a nejedná sa ani o potvrdenie rozsudku, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4.

Dovolací súd preskúmal prípustnosť dovolania aj z hľadísk uvedených v § 237 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval

ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Nezistil však existenciu žiadnej podmienky prípustnosti dovolania uvedenej v tomto zákonom ustanovení. Nezistil teda ani podmienku prípustnosti dovolania, na ktorú poukazovali žalobkyne a ktorá mala spočívať v odňatí ich možnosti konať pred súdom nevykonaním navrhnutého znaleckého dokazovania a nedostatočným odôvodnením rozsudkov oboch súdov.

Občiansky súdny poriadok ukladá účastníkom konania povinnosť označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. V zmysle § 120 ods. 1 O.s.p. však súd rozhodne o tom, ktoré z označených dôkazov vykoná. To znamená, že súd nie je viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a ani nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Nevykonanie všetkých navrhnutých dôkazov preto nie je bez ďalšieho (t. j. bez existencie ďalších skutočností preukazujúcich porušenie princípu rovnosti zbraní v súvislosti s návrhmi účastníkov na vykonanie dôkazov) vadou spôsobujúcou účastníkovi konania odňatie možnosti konať pred súdom a zakladajúcou tým prípustnosť dovolania. (porovnaj aj rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 37/1993 a pod R 125/1999). Odňatie možnosti konať pred súdom s následkom prípustnosti dovolania nezakladá bez ďalšieho ani prípadná skutočnosť, že by bolo možné mať výhrady voči dôvodom, pre ktoré súd navrhnuté dôkazy nevykonával.

Vychádzajúc z vyššie uvedených záverov a s prihliadnutím aj na skutočnosť, že v preskúmvanej veci nevykonanie žalobkyňami navrhnutého znaleckého dokazovania súd prvého stupňa i odvolací súd riadne odôvodnili, nebolo konanie pred týmito súdmi postihnuté vadou spočívajúcou v odňatí možnosti žalobkyň konať pred súdom. Správnosť tohto odôvodnenia vychádzajúceho z právneho záveru súdov, podľa ktorého aj keby tvrdenia žalobkyň boli pravdivé v tom smere, že podpisy na kúpnej zmluve nie sú podpismi predávajúcich, právne by to na veci nič nezmenilo, nakoľko žalovaní by spoluvlastníctvo nadobudli na základe vydržania, nebol dovolací súd oprávnený posudzovať. Správnosťou

právnych záverov týkajúcich sa splnenia podmienok pre vydržanie vlastníckeho práva by sa totiž mohol zaoberať, len ak by dovolanie bolo prípustné.

Dôvodná nebola ani námietka žalobkýň o ich odňatí možnosti konať pred súdom nedostatočným odôvodnením rozsudkov súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu v časti týkajúcej sa splnenia podmienok vydržania za situácie, že by žalovaní vedeli, že žalobkyňa 1/ a jej nebohý manžel kúpnu zmluvu nepodpísali. Ako už bolo uvedené vyššie, súdy v základnom konaní vyslovili názor, že aj v prípade, ak by tomu tak bolo, žalovaní by splnili podmienky vydržania, teda aj podmienku dobromyseľnosti, pričom tento svoj právny záver aj náležite odôvodnili poukazujúc na to, že žalovaní sa ujali užívania nehnuteľností na základe kúpnej zmluvy spísanej advokátom a registrovanej štátnym notárstvom, že boli zapísaní ako vlastníci v katastri nehnuteľností a že v držbe nehnuteľností neboli dlhodobo nikým rušení. Rozsudok odvolacieho súdu v spojení s rozsudkom súdu prvého stupňa tak spĺňa požiadavky na riadne a presvedčivé odôvodnenie v zmysle § 157 ods. 2 O.s.p., keďže ním bola daná odpoveď na všetky podstatné otázky týkajúce sa predmetu konania z hľadiska skutkového a právneho posúdenia veci. Pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozsudku správnosť právnych záverov, ktoré sú obsahom tohto odôvodnenia, nie je právne relevantná, lebo prípadne nesprávne právne posúdenie veci prípustnosť dovolania nezakladá.

So zreteľom na uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobkýň ako neprípustné odmietol (§ 218 ods. 1 písm. c/ v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p.) bez toho, aby sa mohol zaoberať vecnou správnosťou dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu.

O náhrade trov dovolacieho konania rozhodol podľa § 146 ods. 1 písm. c/ O.s.p. (s použitím analógie) v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p., keď neboli dané dôvody pre použitie odseku 2 tohto ustanovenia, pretože trovy žalovaných, ktoré vznikli v súvislosti s vyjadrením ich zástupkyne k dovolaniu, nepovažoval, vzhľadom na neprípustnosť dovolania, za potrebné na účelné bránenie práva.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 14. augusta 2012

**JUDr. Rudolf Č i r ě, v.r.
predseda senátu**

Za správnosť vyhotovenia : Mgr. Patrícia Špacírová